

Jasmina Ollikainen

Tulevaisuuden tarinoita 2.

Karkkiplaneetta

Tulevaisuuden tarinoita 2.

Karkkiplaneetta

Jasmina Ollikainen

© 2021 Ollikainen, Jasmina

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-378-2

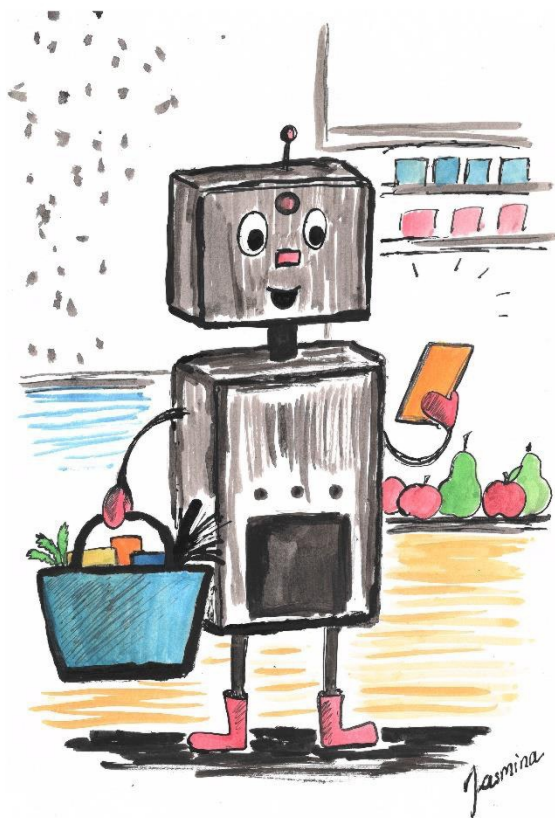
1. ROBOTTI ROPPANAA ONNISTAA

Robotti Roppanan elämä oli työntekoa aamusta iltaan. Hän siivosi, kokkasi ja korjasi rikkoutuneet raketit. Hanski, Hunaja, Papu ja Pippuri olivat hänen ihmisensä, hänen omistajansa. Tänäpä Roppana lähti ostamaan heille ruokaa. Täytyi ostaa munia, leipää ja merilevää. Voitto Satanen oli sitten hyvä kauppias. Häneltä löytyi ihan kaikkea!

”Se tekee kolme pientä merihelmeä, kiitos”, sanoi iloinen kauppias. ”Tuleeko vielä jotakin?”

”Ei kiitos.”

Mutta kauppias halusi näyttää Roppanalle jotakin ja ojensi tälle laatikon, jossa oli arpoja. ”Kokeilepas onneasi yhden helmen hinnalla. Voitto joka kerta, hehheh!”

Ei arpoja olisi kuulunut ostaa, mutta Roppana tahtoi kokeilla onneaan. Hän ojensi kauppiaalle helmen maksuksi ja valitsi yhden arvoista. Olipas jännittävää! Hän tunnusteli sitä, avasi sen hitaasti ja luki: ”Matka Aurinkolaan!”

”Onneksi olkoon!” huudahti Voitto.

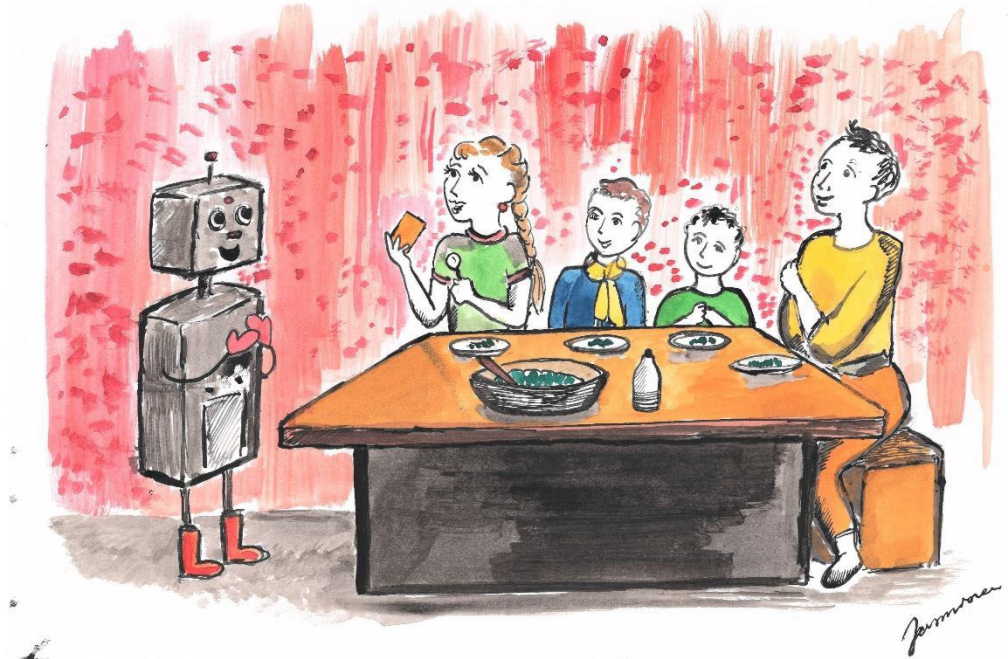
”Matkapalkinto on paras. Pääset putkilojunalla ensin Aurinkolaan, lämpimälle paratiisisaarelle. Sitten saat asua siellä ilmaiseksi. Hotelli on upealla paikalla aivan meren rannalla.”

”Ihanko tosi”, sanoi Roppana, jonka mielikuvitus alkoi laukata villisti kohti palmurantoja. Kuulosti upealta. Mutta entäpä Papu ja Pippuri ja muut? Mitä he

tästä sanoisivat? Matka oli vain yhdelle. Olisi parasta antaa voittoarpa emännälle.

Roppana kantoi ostoksensa korissa kotiin ihmistensä luo. Nämä odottivat jo nälkäisinä.

Roppana keitti levästä puuron ja teki voileipiä. Sitten hän toi padan pöytään. Ihmiset söivät hyvällä ruokahalulla. Roppana itse ei ruokaa kaivannut, robotti kun oli. Hän istui silti seuraksi. Hunaja kyseli, mitä Roppana oli tänään tehnyt.

"Haravoinut ja käynyt ostoksilla", Roppana kertoi ja mietti hetken. "Ja ostin vielä arvan."

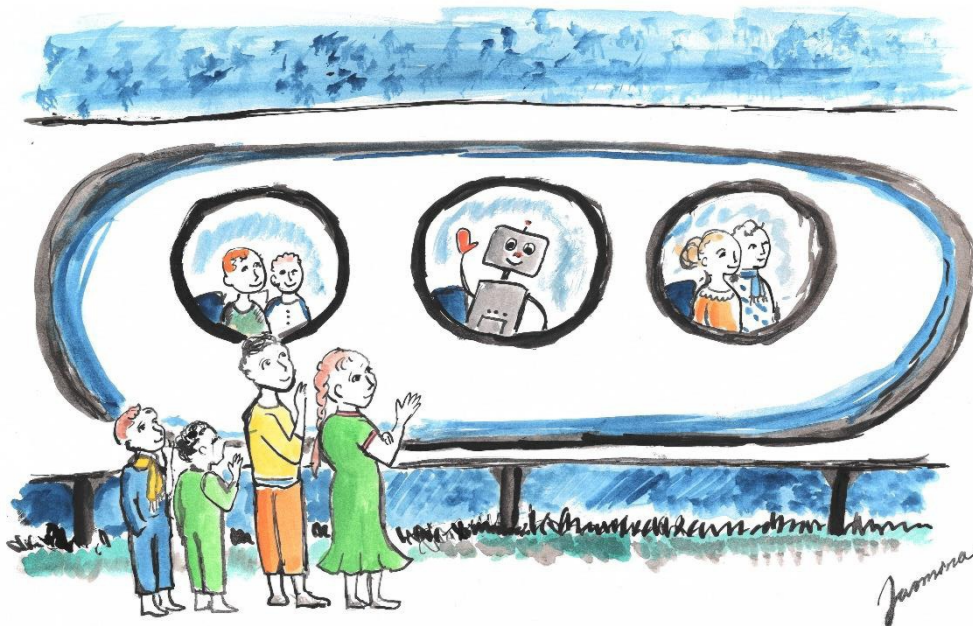
Kaikki katsoivat häntä ihmetellen. Oliko se voittoarpa?

"Kyllä. Voitin matkan..." Roppana sanoi ja ojensi kortin Hunajalle. "Lämpimään Aurinkolaan. Mutta lippu on vain yhdelle." Roppana katsoi Hunajaa epävarmana, mutta tämä tyrkkäsi kortin takaisin Roppanan käteen ja sanoi hymyillen: "Sen kun lähdet vaikka heti. Olet ansainnut lomamatkan, sillä olet ollut kovin ahkera robotti!"

Roppanan lasiset silmät alkoivat loistaa ilosta. Lomamatka! Hiekkaranta, eikä työtä ollenkaan! Hän päätti heti mennä pakkaamaan.

2. PULLAPÄIVÄ

Hanski, Hunaja ja pojat toivottivat robotilleen hyvää matkaa. Roppana ja muut matkustajat astuivat sisään putkilojunaan.

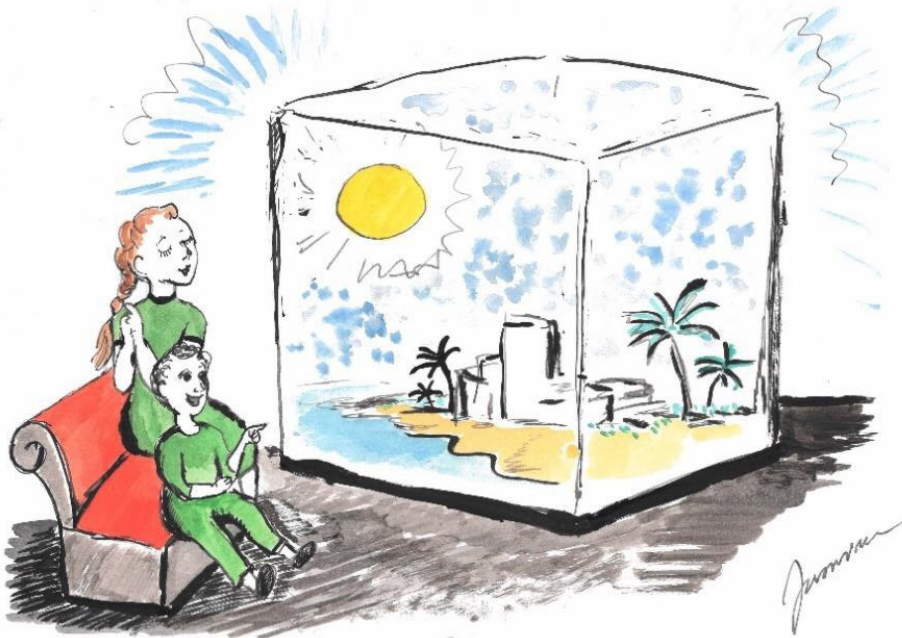

”Muista kuivata itsesi kun tulet uimasta. Sitten et ruostu”, Hunaja muistutti.

”Tietysti. Kyllä pyyhe on mukana!” Roppana vakuutteli. Sitten hän istui paikalleen. Pian juna liikahti ja liukui tasaista tahtia pois.

Mitä ihmiset nyt tekisivät? Olisi tultava toimeen ilman Roppanaa. He neljä kävelivät polkua pitkin takaisin kotiinsa. Hanski hipaisi etusormellaan nappulaa, ovi avautui ja sitten koko perhe asettui sohvalle katselemaan televisiota. Ohjelma sattui kertomaan sinisestä merestä ja hiekkarannasta ja palmupuista. ”Oi, katsokaa”, hymyili Pippuri. ”Eikö tuo näytä Aurinkolalta?”

”Näyttää se!” Hunaja myönsi. Hänestä alkoi tuntua, että myös heidän olisi sittenkin pitänyt lähteä matkalle mukaan.

”Äiti, minulla on nälkä”, sanoi Papu.

Vielä oli jäljellä merileväpuuroa. Sen he söivät ja menivät sitten nukkumaan. Vaan seuraavalle päivälle ei puuroa enää jäänytkaan. Koulun jälkeen Papu ja Pippuri etsivät kaapista syötävää, mutta löysivät ainoastaan korppuja. Olisi pitänyt olla jotakin kunnollista. Mutta ei ollut Roppanaa kokkaamassa. Läksyjen tekokaan ei sujunut ilman robotin apua. Papu ei jaksanut pohtia kertotaulua, eikä Pippuria innostanut opetella planeettojen nimiä. Opettaja kyselisi huomenna Ö-vitamiinin tärkeydestä, mutta mistä sitä tietoa nyt löytyisi kun ei Roppanalta voinut kysyä. Läksyt saivat jäädä.

Pojat siirtyivät sohvalle ja avasivat kuutiotelevision. Heidän eteensä oli ilmestynyt TV-studio punaisine tuoleineen, ja näytti aivan siltä kuin äiti ja isä todella olisivat olohuoneessa. Heidän seurassaan istui muuan robotti, joka kertoi työstään keisari Kikon puutarhurina. Orkideat voivat kuulemma hyvin.

”Onpas tylsää”, sanoi Papu. ”Isää ja äitiä saa nähdä tarpeeksi muutenkin. Vaihda kanavaa.”

Vanhemmat katosivat ja tilalle ilmaantui keittiö, jossa hää räsi iloisen näköinen robotti. Vastustamaton pullan tuoksu lehahti televisiosta olohuoneeseen. Papun ja Pippurin alkoi tehdä mieli pullaa. He päättivät heti mennä keittiöön. Sieltä löytyi aineksia. Jauhoa ja voita ainakin. Papu sotki ne kulhoon. Vielä tarvittaisiin kananmunia.

”Hei, Pippuri, ei kuoria sinne sekaan!”
Papu huudahti, mutta tuumasi sitten,
ettei vahinko ollut suuri. ”Kuoret ovat
terveellisiä. Laitetaan sekaan vielä
sokeria, varmuuden vuoksi.”

Pippuri kiipesi pöydälle ja kurotteli
hyllyltä sokeripurkkia. Kohta hänen
jalkansa osui kulhoon ja taikinaa levisi
lattialle. Papu moitti kömpelöä
pikkuveljeään, mutta pyyhki pöydän
puhtaaksi ja kytki sitten aurinkolaatikon
uuniin kiinni. Pippuri alkoi pyöritellä
taikinasta nyrkkinsä kokoisia palleroita.
Sellaisia hän muisti televisiossa
nähneensä. Taikinapallerot laitettiin
uuniin.

Sitten pojat päättivät mennä ulos
keinumaa. Pian saisi herkutella! Isä ja
äitikin varmasti yllättyisivät iloisesti. Sieltähän nuo jo saapuivatkin, Pippuri huomasi ja
hypähti keinusta.

Isä avasi oven ja äiti kuunteli Pippurin kertomusta pullanleivonnasta.

”Hauska kuulla, että teillä on ollut tekemistä, mutta mikä täällä haisee..?”

Papu nuuhkaisi ilmaa. ”Voi ei! Pullat!” Hän rynnisti keittiöön, avasi uunin luukun ja
vetäisi pellin ulos.

”Ei niistä pitänyt tulla mustia”, Pippuri huokaisi.

Mustat möykyt eivät muistuttaneet pullia. Papu maistoi ja sylkäisi. Häntä harmitti vietävästi. Ei saatukaan herkutella pullalla. Onneksi äiti oli hoksannut ostaa pähkinäpiiraita Satasen kaupasta. Niitä pojat sitten hotkivat niin että saivat vatsanväänteitä.

Papu ja Pippuri seikkailevat jälleen ja saavat uusia ystäviä. Tällä kertaa Roppana-robotti lähtee lomalle Aurinkolaan. Sen jälkeen mikään ei suju kotona. Papu ja Pippuri vanhempineen päättävät seurata robottiaan. Tropiikissa on hauska olla, mutta vielä hauskempaa on tietenkin avaruudessa! Onnekaan sattumuksen jälkeen pojat nimittäin pääsevät seikkailemaan sinne ihan omalla raketillaan. Avaruusmatkallaan he löytävät planeetan, jossa kaikki on makeaa karkkia. Unelmien planeetta olisikin täydellinen, ellei eräs ilkeä prinsessa ilmestyisi tekemään kolttosiaan.

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:
Tulevaisuuden tarinoita 1. 3000-luvulla

